

Vesmírný tulák

D.K. Fleet

2

Plavba do vzpomínek .

Daniel Janů

Splendidum družstvo

Vesmírný tulák, D.K. Fleet, 2

Plavba do vzpomínek

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

Vesmírný tulák, D.K. Fleet, 2

Plavba do vzpomínek

Copyright © Daniel Janů, 2022

Cover © Daniel Janů, 2022

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2022

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-186-7 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-187-4 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-188-1 (PDF)

Obsah

1. Probuzení
2. SeekForce
3. První akce
4. Ve stavu hibernace
5. Tajný úkryt Rudého stínu
6. Záchranná akce
7. Lapurian Loox
8. Sdílení dat
9. Planeta QANS
10. Looxovy stoupenci
11. Výcvik
12. Byli jsme napadeni
13. Divoký vesmír
14. Nový člen posádky
15. Jekkové
16. Planeta Eera
17. Šachová partie
18. Galatová dimenze
19. Vzpomínky
20. Nepřátelské lodě
21. Kvadrant D
22. Planeta Madades
23. Tamion Nukka
24. Někdo chce moji smrt
25. Kybernant
26. Nový přítel
27. Hadruk
28. Tarbuliané

29. Tajemství bylo odhaleno
30. Zrada
31. Pormonská oblast
32. Vzpomínky na Bianku
33. Návrat do reality nepřichází
34. Pistolník Griffin
35. Poslední impulz
36. Zpátky u lodi
37. Opět ve vesmíru

1. Probuzení

První osobou, kterou jsem uviděl, byl muž ve světle modrém plášti. V ruce držel nějaký placatý předmět a jedním prstem do něho ťukal. Vedle něho stála žena v bílém. Ta pro změnu držela v ruce injekční stříkačku se zeleným obsahem uvnitř.

„Co se to děje?!“ vyhrknu a snažím se pohnout.

Nejde to. Proč? Co se to děje?

„Ležte v klidu. Nic se neděje. Právě jste se probudil z dlouhého spánku,“ promluvil muž ve světle modrém.

„Kdo jste?“

„Jsem doktor Rackman.“

„Kde to jsem?“

„Oddělení JOP v Utopia Agency.“

„Co to sakra je? U-to-pia...“

„...vše se dozvíte, teď buďte v klidu, prosím,“ přeruší mě doktor.

Žena v bílém se pak sehnula k mému tělu a použila injekční stříkačku. Nic jsem necítil. *Jsem snad paralyzován?*

„Sestra Amanda vám aplikovala povzbuzující látku. Za chvíli budete cítit znovu své tělo,“ ozve se znovu doktor.

„Budu mít hodně otázek,“ zabručím.

V místnosti se objevila další žena. Štíhlá brunetka s krátkým sestřihem a černými brýlemi.

„Jsem agentka Donaldsonová,“ představila se.

Položila ruku na mé rameno. *Mělo to snad znamenat, něco jako bud' v klidu?*

„Proč jsem tady?“ spustil jsem bez přípravy.

„Vše se dozvíte, pane Fleete!“ odpověděla a vrátila ruku k tělu.

Jakmile se doktor přiblížil znovu k mému tělu, ustoupila.

„Teď se zkuste posadit,“ pobídl mě doktor.

„Okej.“

Vzápětí jsem seskočil na zem, aniž bych čekal na povel.

„Nespěchejte!“ ozval se znovu doktor.

„Vidím, že pohyb zvládáte velmi dobře,“ promluvila agentka a mávla rukou. „Pojďte se mnou!“

Pobídla mě do vedlejší místnosti.

„Tady se posaďte,“ ukázala na židli.

Mohl jsem si vybrat z čtyř židlí, které zde byly připravené.

Agentka se postavila před připravené židle a znovu ukázala rukou.

„Sem.“

Jen jsem přikývl a posadil se na jednu z volných židlí.

„Až přijdou ostatní, vše vám vysvětlím.“

Žena v modrém s bílým znakem na pravém rameni se opřela o stůl, na kterém ležely čtyři průhledné předměty velikosti knihy.

V následujících patnácti minutách do místnosti vstoupili další tři lidé v bílých trikách ke kolenům. Za doprovodu několika

ozbrojených vojáků.

„Posaďte se prosím,“ promluvila agentka a ukázala rukou na volné židle.

Místnost byla dobře osvětlena. *Tak proč má na sobě ty brýle?*

„Nacházíte se v budově Utopia Agency,“ spustila agentka ve chvíli, kdy se ostatní pacienti (*pro tuto chvíli jsem jim tak říkal*) posadili. „Jsme organizace starající se o bezpečnost této země,“ pokračovala a při každém nadechnutí nás sledovala. „Je pochopitelné, že máte ve svých hlavách zmatek. Nechali jsme vás probudit, protože si myslíme, že budete prospěšní pro naši organizaci. Každý dostanete do ruky tablet...“ ustoupila od stolu a ukázala rukou na stůl. Jeden voják okamžitě přistoupil a vzal si ty průhledné věci do ruky. „...a seznámíte se svou minulostí. Není třeba, abychom tady prováděli nějaké terapeutické sezení, abyste každý věděl, kým kdo je. Každý se může seznámit sám se sebou pomocí tabletu. Včetně úkolu, který vás čeká.“

Agentka kývla na vojáka, který hned vyrazil k nám a rozdál nám je.

„Pro identifikaci a spuštění stačí, když přiložíte palec sem,“ poradila a čekala, jestli nebude někdo potřebovat pomoc.

Po chvíli ticha, které přerušovalo jen ťukání do tabletu a citoslovce údivů, když jsme se seznamovali se všemi informacemi týkající se naší osoby a naší mise.

„Mám dotaz!“ pronesl jsem a zvedl svou ruku.

„Ptejte se!“ pobídla mě Donaldsonová

„Mám v hlavě docela zmatek.“

„Vaší složku jsem dostala, asi před měsícem a podařilo se mi zjistit jen část vaší minulosti. Všechno je tam,“ ukázala na

průhlednou věc, kterou jsem držel v ruce.

Sekce 7 – Manitoba, Ranger, dezerce, Psanec zvaný Kolt. Jméno Paul Sutter se objevilo na několika informačních kanálech. Hledán v několika státech.

„Zjistila jste toho dost,“ poznamenal jsem.

„Asi nejzajímavější byla informace, že jste si jméno Paul Sutter změnil na Deny Fleet. Ale psanec Paul Kolt Sutter se mi opravdu líbilo. Hned jsem si řekla, že to je ten pravý do tohoto týmu.“

„Zůstal bych jen u toho Kolta,“ zabručel jsem.

„Klidně!“ řekla a podívala se na muže sedícího vedle mě.

Tmavé vlasy smotané do copu. Zjizvený obličej. Obě paže potetované vikinskými runami.

„Vůbec nevím, kdo jsem,“ řekl.

„Jste Ray Lascor,“ prozradila jeho jméno.

„Mise na Ascirii?“ podivil se.

„Byla to mise na Mars. Hledal jste tam vůdce rebelů, kteří se v roce 2066 pokusili o převrat na Marsu.“

„Zřejmě jsem neuspěl, že jsem zde!“

„Naopak.“

Aha!

„Vaše minulost je v těch tabletech,“ řekla Donaldsonová.

„Naše minulost?“ divila se Jillová.

„Rozpomenete se.“

„Anebo také ne!“ vyhrkl jsem a odhodil tablet na zem.

Křach!

Průhledná plastová věc praskla.

„To je v pořádku!“ ohradila se Donaldsonová na vojáka, který vyrazil proti mně.

„K čemu tu jsme?“

Můj hlas zaburácel místností.

„Dostali jste novou šanci být...“

„...užiteční?!“ sykl Lascor.

„Ano!“ vykřikla Donaldsonová nadšeně.

Zřejmě si to představovala jinak. Ale kdo ví, jak by se zachovala, kdyby se probudila z dlouhého spánku. Možná by nebyla stejně nadšená jako my.

„A co bude, až splníme náš úkol?“ zeptal jsem se. „Znovu nás zmrazíte?“

„Ne.“

„Jdu do toho!“ vyhrkl Lascor. „Pořád lepší než smrdět v ledu.“

„Najdeme ty sráče!“ vyprskla Jillová.

Seržant Van Beeren chvíli koukal na stojící vojáky a pak pokynul hlavou.

„Už se chci obléct do něčeho lepšího!“ řekl a vstal.

Agentka se podívala na mě. Poklepával jsem si nervózně nohou. Snažil jsem se vzpomenout si na nějakou melodii, ale má paměť byla děravá.

„Jdeme do toho!“ vstal jsem a vyrazil k východu, ke kterému pokračoval už seržant Van Beeren a desátnice Jillová.

Ray Lascor šel jako poslední.

Vstoupil jsem do místnosti, kde bylo připravené oblečení. Doprovázející vojáci v modré uniformě odešli ven. Pro tentokrát nás nechali o samotě.

„To jsou moje věci?!“ udivil jsem se a natáhl se po modrých kalhotách.

Hned pod nimi leželo zeleno bílé spodní prádlo. Kalhoty jsem odložil a natáhl se pro spodní prádlo. Poté jsem si oblékl kalhoty a bílý nátělník. Modrou blůzu se znakem AU jsem na sebe navlékl jako poslední. Byl jsem oblečený. Ozbrojený voják stál venku. Jakmile jsem vyšel ven, pokynul hlavou směrem doprava.

„Chápu,“ odsekl jsem a vyrazil úzkou chodbou.

V další místnosti jsem se znovu setkal s těmi třemi, seržantem Van Beerenem, desátníkem Jillovou a vazounem Lascorem.

„Jdeš pozdě,“ ozval se Van Beeren.

„Spěcháš někam?!“ rýpla si do něho Jillová.

Lascor se na mě jen podíval, ale neřekl nic.

„Teď si půjdete vyzvednout výzbroj a technické zabezpečení,“ ozval se ženský hlas, ke kterému jsme všichni znali tvář.

Agentka Donaldsonová.

„Jsem zvědavá,“ špitla Jillová.

Hm!

„Pamatuješ si mě vůbec?!“ vyhrkla směrem na seržanta.

Chtěla na sebe upozornit.

Hm!

Znovu se ozvalo ticho.

„Nejsi moc ukecanej,“ šťouchla ho do boku.

„Možná bych ti měl připomenout vzpomínku, která mi z nějakého důvodu zůstala v paměti,“ špitl.

„Vážně? A jakou?!“

„Až budeme sami.“

„Uh! Mám se bát?!“

Jillová se rozesmála.

„Teď mi věnujte pozornost!“ ozvala se Donaldsonová.

Pzzzt!

Najednou se ozval nepříjemný zvuk, který mi projel, až do mozku. Chytl jsem si hlavu a klesl k zemi. Stejně tak jako ostatní.

„Panstvo, zřejmě jste nepochopili vážnost vašeho poslání!“ pronesla Donaldsonová.

V ruce držela malou věc. Tou zřejmě ovládala ten přístroj, který vytvářel zvuk, co nám krájel mozek na kusy.

Pzzzt!

Zvuk zazněl znovu.

„Takže jestli mě budete štvát, uškvařím vám mozek na kaši!“ poznamenala a strčila ovladač do kapsy.

„Pochopili jsme to!“ vyhrkla Jillová.

Už jí ten smích přešel.

„Všichni?!“ ozvala se agentka.

„Ano!“

„Ano!“

„Jo!“

„Fajn, takže můžeme přejít k bodu číslo 3. Plán výcviku,“ dodala a ukázala rukou ke zdi, kde visela obrazovka. „Podívejte se na ten plán,“ nařídila. „Potom vás odvedeme do jídelny, kde se posilníte proteiny a začnete s rehabilitací. Potom odpočinek!“

„Zřejmě nás čeká nevyhnutelné,“ poznamenala Jillová a podívala se na seržanta.

Ten jen pokrčil rameny.

„Myslím, že je to jasné. Za chvíli odejdeme na jídlo, rehabilitace a poté nás čeká odpočinek. Budeme ho potřebovat,“ řekl Lascor a jako první opustil místnost.

„Ano, je to jasné,“ špitl jsem a následoval jsem ho.

Agentka Donaldsonová jen sledovala, jak odchází i poslední z týmu SeekForce, desátník Jillová a seržant Van Beeren.

2. SeekForce

Druhý den jsme se všichni setkali ve stejné místnosti, kde jsme se znovu přivítali s agentkou Donaldsonovou.

„Opět si přečtete instrukce a postupujte podle nich! V instrukcích máte vše napsané. Musíte se naučit vycházet z úkolů, které dostanete, a když nebudete vědět, musíte se naučit improvizovat!“

Odvětila a ustoupila stranou.

„Až uslyšíte zvuk, začněte! Poslední jde zpátky do mrazáku!“ dodala s ledovým klidem a znovu vytáhla z kapsy tu malou věc.

Očekávali jsme, že nám zase bude řezat mozek, ale místo toho se ozval zvuk podobný siréně. To byl start! Vyběhli jsme ke zdi a četli si instrukce, které na ní byli napsané.

„To si dělá prdel?!“ vyhrkla Jillová.

Byla největší rebelka.

„Dělej, co máš, jinak jdeme do mrazáku, neslyšelas ji?“ šťouchl do ní seržant.

„A já myslela...“

„...tak nemysli, a dělej, co máš!“ ozval se Lascor.

Zamračil se na ní. Evidentně jí nemusel.

„Je to kdo, z koho!“ pronesl jsem a vyrazil dle instrukcí do vedlejší místnosti.

Tam jsem našel pistoli a několikrát zasáhl figurínu do hlavy. Poté jsem se rozběhl do další místnosti. V blikajícím světle jsem se snažil najít únik ven. Když mě zasáhl neznámý předmět do nohy, zabořilo to. Druhý pokus jsem se štěstím vykryl. Byl to automatický vrhač.

„Ještě dvě místnosti,“ pronesl jsem a vyrazil úzkou chodbou do další místnosti.

Plamen, který se z ničeho nic objevil uprostřed chodby, mě nezastavil. Nepříjemné horko jsem cítil po celém těle. Blůza AU, kterou jsem měl na sobě, svítila na několika místech zeleně. Přesto mě před ohněm uchránila. *To je dobrá vychytávka*, pomyslel jsem si a pokračoval dál.

Poslední místnost vypadala jako obrovská prolézačka. Před sebou jsem viděl tři možné cesty, ale jen jedna je správná. Ze silného lana zde byl vytvořen šílený labyrint.

„Tak to je vážně ujetý,“ procedil jsem mezi zuby a snažil se najít východ.

Během pěti minut jsem ho našel. Má intuice mi však říkala, že to nebude tak jednoduché. Na první pohled to vypadalo, že bych měl jít vstupem číslo 1. Nakonec jsem zvolil, vstup číslo 2.

„Jsem venku!“ pronesl jsem a vydechl.

V místnosti se najednou setmělo. Přesto jsem zahlédl, jak dovnitř vběhli dva muži. Nečekal jsem, až mi budou blahopřát, že jsem to zvládl a vyrazil jsem proti nim. Jednoho jsem sejmul hned. Narazili jsme do sebe. Vzhledem k tomu, že jsem měl před sebou svou upravenou ruku, tak on byl ten, který upadl na zem. Pak jsem

ucítil silný úder do boku. Ani jsem nepípl a udělal úkrok do strany a okamžitě šel do podřepu.

V tom jsem ucítil, jak mi nad hlavou co si prosvištělo. Zřejmě to byla ruka nebo noha, a k místu, kde dotyčný stál, vyslal jsem úder svou kyber rukou. Zásah! Rána do černého. Neznámé tělo se svalilo na zem. Hned po něm se místnost rozsvítila. Byl jsem v podřepu a sledoval, jak se muži v modré uniformě válejí na zemi.

„Zvládl jste to!“ pronesl ženský hlas, který se ozval z reproduktoru.

Vstal jsem a s chutí si odplivl do strany. Prvními dveřmi jsem se dostal ven. Předě mnou se objevili další dva muži v modré uniformě. Ukázali směrem doleva.

„Bylo to působivé,“ pronesla Donaldsonová, která se objevila v místnosti, do které jsem vstoupil.

Na stole bylo několik zbraní. Podivná hranatá udělátka na pravém okraji stolu. Rozhodně mě zaujali více, než ty moderní zbraně.

„Co je tohle?“

„To jsou komunikátory. Budeme v kontaktu,“ odvětila a sáhla po jednom tom udělátku.

Dotkla se prstem stříbrného kroužku uprostřed. Komunikátor se rozsvítil.

„Je napojen na vysílače Utopia Agency. Vždy budeme vědět vaší polohu a vy si z něho budete moci vytáhnout veškeré potřebné informace,“ dodala.

„Zajímavé.“

„Rozhodně ano,“ kývla a rukou ukázala ke stolu. „Jedna zbraň, komunikátor a plasmator. Ten poslouží, když bude někdo z vás

zraněn.“

„A co ostatní? Už jsou připraveni?“

„Ano.“

Hm.

Natáhl jsem se pro jednu zbraň, kterou jsem přiložil k tělu. Pistole se okamžitě zachytila na stehně.

Oh!

„Je tam magnetický fixor. Kdykoliv bude chtít pistoli použít, dotknete se jí a magnet jí uvolní,“ vysvětlila.

„Dobrá!“

Pousmál jsem se a několikrát si to vyzkoušel. Opravdu to fungovalo, jak agentka říkala.

Během několika minut se v místnosti objevil seržant Van Beeren, který zvládl průchod labyrintem jako druhý. Agentka ho zavolala k sobě a také mu vysvětlila, jak naložit s věcmi, které ležely na stole. V místnosti si objevila i desátnice Jillová. Jako poslední dorazil stopař Lascor.

„Jsem ráda, že jste to všichni zvládli v čase,“ pronesla Donaldsonová.

Každý z nich byl trochu potlučen. Zřejmě nepočítali na konci s fyzickým napadením. Všechny to zaskočilo, ale všichni si s tím dokázali poradit. Ocenila to, jak agentka Donaldsonová tak i muž, který se objevil v místnosti, krátce poté, co nás agentka seznamovala s dalšími informacemi týkající se plánované akce.

„Jsem zástupce ředitele AU Pouler. Vše monitorujeme a budeme s vámi stále ve spojení. Tak se držte instrukcí, které jste obdrželi! Za okamžik budete v terénu, tak se chovejte jako tým!“ řekl a pak odešel.

Nesympatický chlápek, prolétlo mi hlavou.

„Myslím, že jste připraveni. SeekForce je připraven!“ řekla agentka a požádala nás, abychom jí následovali.

V podzemní garáži nám byl přidělen vůz. Jako řidič byl určen stopař Lascor. Nikdo neprotestoval. V následujících instrukcích, které nám sdělila agentka Donaldsonová jsme se dozvěděli, že se musíme letadlem dopravit do Phoenixu v Arizoně a poté dojet do Glendale. Tam je opuštěná továrna. To je základna SeekForce.

3. První akce

O dvě hodiny později jsme přistáli na letišti ve Phoenixu. Jiný vůz Utopia Agency už na nás čekal. Nastoupili jsme a nemluvný agent nás odvezl do opuštěné továrny. Glendale. Zde byla naše tajná základna. K mému překvapení nás zde řidič ponechal samotné.

„Řiďte se instrukcemi!“ řekl a odjel.

Podíval jsem se na Lascora. Ten jen pokrčil rameny. Jillová to samozřejmě musela hned komentovat.

„Idiot! Taky nám mohl říct, kam máme jít!“

„Já myslím, že je to jasné,“ ozval se seržant Van Beeren a ukázal ke vstupním dveřím.

Betonový plot sahal do výšky tří metrů. Nebylo tedy možné, aby kolemjdoucí viděli, co se děje v prostoru opuštěné továrny.

„Půjdu první,“ vyhrkl jsem a vyrazil ke dveřím.

Nikdo neprotestoval a tak jsem se postavil před dveře. Všiml jsem si očního senzoru, takže jsem do něho nakoukl pravým okem. Nic. Vyzkoušel jsem levé oko.

Cvak!

Zámek na dveřích se odemkl.

„A je to!“ pronesl jsem a strčil do dveří, které se otevřely.

Mávl jsem rukou na ostatní.

Jakmile vstoupil dovnitř poslední z týmu, tentokrát to byl seržant Van Beeren, dotkl se dveří. Automaticky se zavřely.

„Tamhle jsou další dveře,“ vyhrkla Jillová.

Prošla kolem mě. Sjela mě od hlavy k patě, jako by neměla příležitost udělat to v budově Utopia Agency.

„Co je?!“ ohradil jsem se proti ní.

„V tom mundúru vypadáš mnohem líp, než v tom nemocničním hadru,“ odvětila.

Ušklíbl jsem se a ukázal rukou na další oční senzor.

„Co když při akci ztratím oko?“ zeptala se pohledem na mě.

„Pokud tě trefí do hlavy, jsi mrtvá!“ procedil jsem mezi zuby.

Co je to za ženskou? Doufám, že se nebude celou dobu chovat jako kráva.

„Jsi vtipnej,“ odsekla a naklonila se blíž, aby senzor mohl načíst její sítnici.

Cvak!

Dveře se odsunuly do strany. Cesta byla volná. Před námi se objevila velká řídicí místnost. Několik obrazovek s počítači a dvěma průhlednými sloupy. Jakmile jsme přistoupili blíž, každý pochopil, že je to matrice. Z ní trčely čtyři kabely ukončené USB.

„Co to je?“ zakroutil seržant hlavou a zatáhl za kabel.

Mohl ho vytáhnout skoro dva metry. Nezkoušel to dál. Pustil ho a on se automaticky sám vrátil do původní délky.

„Tady!“ promluvil jsem a ukázal na obrazovku.